

„Din Sømand kommer ei igjen!“ Dog hun fun ham begjærte.

3. Der gif to Aar, der gif vel tre, Hun blegnede saa saare, Nu faar jeg ei min Ven at se, Saa fælded' hun en Taare; Hun blev saa mat, hun blev saa svag Og laa paa Sygeleie; Hun spurgte Nat, hun spurgte Dag: „Har I set Flaget vaie?“

4. Og Doktorens Recept og Kur Gi kunde Lindring give, Der hjalp ei Piller og Mixtur Og hvad han kunde skrive. Paa Hovedet han rystede: Hun staar ei til at redde; I Død er Fred, han trøstede, Da hun saa Moder græde.

5. Fra Søen hørted der et Skud, Der saaes et Flag at vaie, Den Sømand spurgte om sin Brud, Og rask til hendes Leie Han ilede: „Elfste vær ei vred, I Lænker har jeg suffet; Paa Kampens Dag, saa haard og hed For Saar jeg under bukked.“

6. Søroverne mig førte bort, Mens Blodet Dæffet væded, I Fangenskabet laa jeg haardt, Dog nu — vi Skibet redded. De pinte os saa haardt en Dag, Da undertvang vi Den, Trods Blod og Skrig, med Skib og Flag Og Skat vi stal i Søen.“

7. Og se, hvad Lagen ei formaar, Det kan jo Kjærligheden, Den Pige fra sit Leie staar, Nu vinked' atter Freden. „Trofast jeg vented' Tiden ud, Jeg atter sund mig føler: Før mig til Kirken som din Brud, Du stemme Gfternøser.“